

zoo eenvoudig is geworden, het geregeld slikken van geneesmiddelen meer en meer beperkt wordt, menige zieke bijna uitsluitend behandeld wordt met diëet en rust, is het winstcijfer der apothekers in verhouding met dat der geneesheeren *veel te groot* geworden. Daarbij komt nog, dat de geneesheer, vooral in kleine plaatsen, op elk uur van den dag of nacht gereed moet staan om dikwijls in sneeuw- en regenbuien langs modderige wegen een paar kilometers af te trappen voor zijn visite, die met 15—20 cent betaald wordt. De apotheker, die daarna een drankje of poeders gereed maakt of eenige tabletten overreikt in zijn apotheek heeft het dan met 9—12 cent verdienste oneindig gemakkelijker. Bovendien wordt in de toelichting der 9 artikelen voorgesteld, de onkosten, aan de aflevering der geneesmiddelen verbonden, te vergoeden, terwijl geen woord gerept wordt over de onkosten der geneesheeren (kosten voor rijtuigen, fiets, motor, enz.).

In groote steden is de toestand geheel anders; vele ziekenfondsleden, getroffen door een ongeval of lijdende aan ziekten, vallende onder „de kleine chirurgie”, worden op een polikliniek geholpen, terwijl bovendien het spreekuurbezoek veel algemeener is.

De afdeling Gooi- en Eemland is dus overtuigd:

10. dat de winstverdeling volgens $\frac{5}{8}$ en $\frac{3}{8}$ onbillijk is tegenover de geneeskundigen;
20. dat de regeling verschillend behoort te zijn, al naar gelang van de plaatselijke omstandigheden der afdeling.

Haar afgevaardigde zal zich op de algemeene vergadering verzetten tegen de regeling, welke het hoofdbestuur voorstelt, en zal voorstellen de winstverdeling van het afdelingsziekenfonds te laten regelen door de afdeling zelve, in overleg met de betrokken apothekers, in plaats van zich te onderwerpen aan de uniforme regeling, door het hoofdbestuur gewenscht.

Baarn, 6 Juni 1915.

Namens het bestuur der afdeling Gooi- en Eemland,
Dr. F. P. A. MUIJSKEN, *secretaris.*

II.

Tot geruststelling van collega VAN BRUGGEN kan ik antwoorden, dat ik wel degelijk geloof, dat bij de te sluiten overeenkomst, afwijkingen van die te Scheveningen mogen voorkomen, doch slechts na gemeenschappelijk goedvinden der beide partijen. Mijn bezwaar tegen de verhouding der honoraria ging, behalve tegen het beroep op een nog niet aanvaarde conclusie, vooral tegen het stellen van die verhouding als een „onmisbare voorwaarde” voor tot de uitvoering van de overeenkomst door ons hoofdbestuur kan worden overgegaan, terwijl nergens uit de ons verstrekte toelichting bleek, dat de maatschappij tot bevordering der Pharmacie, het hiermee eens was. Is dit wel het geval, dan zou mijn voornaamste bezwaar hiertegen vervallen zijn.

Wat de opmerking over mijn weinig vertrouwen in de apothekers betreft, dit moet ik toeschrijven aan onnauwkeurig lezen. Ik heb nergens de meening uitgesproken, dat de apothekers een dergelijk contract zullen sluiten, maar scherp, misschien te scherp, willen laten zien, wat binnen het kader der ons voorgelegde overeenkomst van beide zijden mogelijk is.

Verder meen ik, en ik geloof, dat ik met deze meening niet alleen sta, dat een afspraak in het algemeen slechts gemaakt moet worden tusschen elkaar volkomen vertrouwende partijen, maar gaat men die afspraak in den vorm van een overeenkomst gieten, gaat men deze aan vaste regels binden, (hetgeen ons nu toch wordt voorgesteld) men deze dan nooit scherp genoeg kan stellen, alsof men elkaar wantrouwt. En daar is in het minst geen bezwaar tegen, want van te voren is men er van overtuigd, dat er geen enkele strafbepaling ooit zal behoeven toegepast te worden, omdat men elkaar *volkomen vertrouwt*.

's-Hertogenbosch, 6 Juni 1915.

S. DIAMANT.